

prima instanță: A. Cucerescu
instanța de apel: N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros

dosarul nr. 3ra-1794/16

Î N C H E I E R E

28 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Ion Druță
Maria Ghervas

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea pe Acțiuni „Moldtelecom”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe Acțiuni „Moldtelecom” împotriva Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Moldtelecom” și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 18 iulie 2016, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La 20 mai 2016, SA „Moldtelecom” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că la data de 07 aprilie 2016, a aflat despre existența ordinului nr. 05 din 09 ianuarie 2013 cu privire la aprobarea formularelor noi de lucru al Consiliului Național pentru Determinarea Dezabilității și Capacității de Muncă.

Sușține că ordinul în cauza, în partea ce ține de Suplimentul la Certificatul de dezabilitate și capacitate de muncă nr. _ seria. _ și anume, Certificatul privind procentul pierderii capacității de muncă ca urmare a accidentului de muncă sau bolii profesionale este afectat de nulitate în temeiul art. 26 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, ca fiind emis cu încălcarea competenței cât și contrar prevederilor legii.

Menționează că Certificatul privind procentul pierderii capacității de muncă ca urmare a accidentului de muncă sau bolii profesionale contravine hotărârii Guvernului nr. 65 din 23 ianuarie 2013 cu privire la determinarea dezabilității și capacității de muncă.

În contextul dat, consideră că Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei al RM nu era în drept, în scopul executării hotărârii Guvernului nr. 65 din

23 ianuarie 2013 cu privire la determinarea dezabilității și capacității de muncă, să elaboreze un nou formular, cu atât mai mult că în această hotărâre nu se face mențiune despre necesitatea determinării pierderii capacității de muncă sau careva indici care necesită a fi luați în considerare pentru determinarea pierderii capacității de muncă la determinarea dezabilității și capacității de muncă cauzate de un accident de muncă sau de o boală profesională.

Remarcă că noul formular aprobat prin ordinul litigios contravine pct. 33 din Anexa nr. 3 la hotărârea Guvernului nr. 65 din 23 ianuarie 2013, dar și prevederilor art. 73 din Legea privind actele normative ale Guvernului și ale altor autorități ale administrației publice centrale și locale nr. 317 din 18 iulie 2003.

Relevă că la cererea prealabilă nr. 01-10-01/4229 din 21 aprilie 2016, expediată în adresa Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei al RM nu a primit nici un răspuns.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. a) și lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

Solicită anularea ordinului nr. 05 din 09 ianuarie 2013 „Cu privire la aprobarea formularelor noi de lucru al Consiliului Național pentru Determinarea Dezabilității și Capacității de Muncă” în partea ce ține de Suplimentul la Certificatul de dezabilitate și capacitate de muncă nr. __ seria __ și anume, Certificatul privind procentul pierderii capacității de muncă ca urmare a accidentului de muncă sau bolii profesionale.

Prin hotărârea Judecătoria Centru mun. Chișinău din 18 iulie 2016, acțiunea a fost respinsă integral ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016, a fost respins apelul declarat de către SA „Moldtelecom” și menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. 3 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, pct. 2, pct. 5 subpct. 5, pct. 6 subpct. 4, pct. 7 subpct. 10 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 691 din 17 noiembrie 2009, art. 13 alin. (2), art. 73 alin. (1) din Legea privind actele normative ale Guvernului și ale altor autorități ale administrației publice centrale și locale nr. 317 din 18 iulie 2003, care reglementează aspectele ce țin de obiectul acțiunii în contenciosul administrativ, statutul juridic al ministerului, funcțiile de bază ale ministerului, atribuțiile și drepturile ministerului, actele normative ale autorităților administrației publice centrale (departamentale), ale autorităților unităților teritoriale autonome cu statut juridic special, ale altor autorități ale administrației publice locale, elaborarea ordinelor, instrucțiunilor și altor acte normative de către autoritățile administrației publice centrale.

Cu referire la norma citată și în coraport cu materialele pricinii, instanța de apel a considerat legală și întemeiată concluzia primei instanțe de a respinge acțiunea, or hotărârea primei instanțe a fost adoptată în conformitate cu normele de drept material și procedural și este bazată pe aprecierea corectă și completă a tuturor probelor și circumstanțelor cauzei.

În susținerea opiniei enunțate, instanța de apel a reținut că Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei al RM în domeniul protecției sociale a persoanelor cu dezabilități are atribuții să coordoneze activitatea Consiliului Național pentru Determinarea Dezabilității și Capacității de Muncă.

Or, Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei al RM în calitate de autoritate a administrației publice centrale, dispune de competență de reglementare normativă în domeniile de interes.

La 09 noiembrie 2016, prin intermediul oficiului poștal, SA „Moldtelecom” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și pasibilă de casare.

În acest context, precizează că la examinarea litigiului cu pricina prima instanță cât și instanța de apel nu au interpretat la justa valoare prevederile art. 26 alin. (1) lit. a) și lit. b) din Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, pct. 33 și a formularelor nr. 1 și nr. 6 ale Instrucțiunii din Anexa nr. 3 la hotărârea Guvernului nr. 65 din 23 ianuarie 2013 „Cu privire la determinarea dezabilității și capacității de muncă”, art. 9 alin. (2), art. 13 alin. (2), art. 25 alin. (4), art. 41, art. 59, art. 60, art. 62, art. 73, art. 74, art. 75 din Legea privind actele normative ale Guvernului și ale altor autorități ale administrației publice centrale și locale nr. 317 din 18 iulie 2003.

Menționează că concluziile instanței de apel se reduc la aceea că Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei al RM în temeiul Regulamentului cu privire la organizarea și funcționarea Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei cât și a art. 73 din Legea privind actele normative ale Guvernului și ale altor autorități ale administrației publice centrale și locale nr. 317 din 18 iulie 2003, este în drept să emită în limitele competențelor atribuite prin lege, instrucțiuni și indicații metodice, precum și ordine cu caracter normativ.

Susține că instanța de apel nu a luat în considerare faptul că, Ministerul a emis ordinul litigios întru executarea hotărârii Guvernului nr. 65 din 23 ianuarie 2013 „Cu privire la determinarea dezabilității și capacității de muncă” și nu a Legii asigurării pentru accidente de muncă și bolii profesionale nr. 756 din 24 decembrie 1999, care prevede procentul pierdut, și nu păstrat.

Remarcă că aprobarea noului formular al Suplimentului la Certificatul de dezabilitate și capacitate de muncă sub alt sens în raport cu formularul prenotat în Anexa nr. 3 la hotărârea Guvernului nr. 65 din 23 ianuarie 2013 contravine Constituției Republicii Moldova și hotărârii Guvernului nr. 65 din 23 ianuarie 2013 „Cu privire la determinarea dezabilității și capacității de muncă” și altor acte normative sus menționate.

În contextul dat, consideră că Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei al RM nu este în drept printr-un act emise la nivel de unitate să aprobe un nou formular în alt sens decât formularul model menținut în Anexa nr. 3 la hotărârea Guvernului nr. 65 din 23 ianuarie 2013 „Cu privire la determinarea dezabilității și capacității de muncă”.

La fel, relevă că prin Certificatul de dezabilitate și capacitate de muncă, care este unul de bază se menține procentul păstrat, iar în Suplimentul la certificatul de bază se menține procentul pierdut, și ca rezultat se primește o diferență de procente care afectează material angajatorul, de care profită din plin Consiliul pentru determinarea dezabilității și salariatul.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La caz, se constată că copia deciziei instanței de apel din 06 octombrie 2016, a fost expediată în adresa recurentului la data de 25 octombrie 2016, fapt ce se confirmă prin scrisoare de însoțire nr. 30283-4 (f. d. 86).

Astfel instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 09 noiembrie 2016, în termen.

La 13 decembrie 2016, Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei al Republicii Moldova a depus referința împotriva recursului declarat, solicitând respingerea acestuia cu menținerea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SA „Moldtelecom” este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SA „Moldtelecom” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SA „Moldtelecom” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Pentru considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SA „Moldtelecom” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Moldtelecom” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Ion Druță

Maria Ghervas